

Arrest

nr. 248 618 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 9 januari 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 maart 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 juni 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 22 juli 2019 werd verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

1.3. Op 20 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Maracaybo in de staat Zulia. 42 jaar geleden verhuisde u naar Caracas, waar u tot aan uw vertrek bleef wonen.

In 2008 sloot u zich als lid aan bij de politieke oppositiepartij Primero Justicia omdat er geen eten en geen medicijnen waren. U nam deel aan protestmarsen, ronselde mensen voor de activiteiten van Primero Justicia en hielp Primero Justicia ook mee de verkiezingen in goede banen leiden in het lokale stembureau.

U kreeg van de regering gratis een winkelruimte ter beschikking waar u kleren verkocht. Er werd van u in ruil verwacht dat u deelnam aan proregeringsmanifestaties. U nam hier echter niet altijd aan deel. Ook wisten de autoriteiten af van uw deelname aan antiregeringsmanifestaties. U deed uw winkel soms langere tijd dicht wegens slechte verkoops cijfers. Toen u op een keer na een afwezigheid terugkwam bij uw winkel, bleken de sloten veranderd en kon u er niet meer in.

Wegens uw activisme voor Primero Justicia werd u ook verbaal bedreigd in uw sector. Twee jaar geleden kreeg u een duw van iemand van de colectivos. U viel en bezeerde uw been.

In augustus 2018 wachtte de SEBIN u thuis op. Hierna trok u in november 2018 naar het huis van uw schoonmoeder, waar uw kinderen op heden nog steeds verblijven.

Op 5 februari 2019 verliet u Venezuela. U werd korte tijd vastgehouden op de luchthaven maar mocht uiteindelijk toch vertrekken. U kwam op 7 februari 2019 in België aan, waar u op 20 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een kopie van een brief van Primera Justicia waarin uw lidmaatschap bevestigd wordt; een foto van een demonstratie; een foto van uw kinderen; foto's van de man die in uw huis woonde; een medisch attest. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat nog de kopieën door van het paspoort en de Colombiaanse identiteitskaart van uw zus; uw lidkaart van primero justicia; bewijs dat u eigenaar was van een winkel; uw geboorteakte; medische attesten op naam uw zus; het Nederlands paspoort van uw vriendin Z.(...); twee attesten waarin het politiek activisme van uw kinderen vermeld wordt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U stelt dat u als lid was aangesloten bij de politieke oppositiepartij Primero Justicia (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 22.07.2019 (verder CGVS), p. 8-9). U vervoegde de partij in 2008, toen u bijeenkomsten op straat begon bij te wonen (zie CGVS, p. 8). U engageerde zich voor de partij, ging in de wijken met mensen praten, nam deel aan marsen en assisteerde bij de verkiezingen door de mensen in de kiesbureaus eten te geven en ervoor te zorgen dat de stembussen op hun bestemming raakten (zie CGVS, p. 9 en 15). In 2018 was u de situatie in Venezuela beu en protesteerde u dichtbij huis en

sloug u op potten en pannen (ibid.). U stond niet als militant, maar wel als gewoon lid en medewerkster geregistreerd (ibid.).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritétaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U vreest in Venezuela gedood of ontvoerd te worden door de autoriteiten of de colectivos wegens uw activisme voor de partij Primero Justicia en omdat u niet meer deelnam aan de proregime-demonstraties waaraan u, als uitbater van een winkel die u door de overheid ter beschikking werd gesteld, werd geacht deel te nemen.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u wegens uw politiek activisme in Venezuela wordt vervolgd.

In de eerste plaats wordt opgemerkt dat u amper bewijs kunt neerleggen van uw activisme voor Primero Justicia. Zo legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een brief neer die op 11 juni 2019, en dus geruime tijd na uw aankomst in België op 29 maart 2019, werd opgesteld. U stelt dat uw dochter dit document ging halen om te attesteren dat u voor de partij actief was, waardoor het document een gesolliciteerd karakter vertoont (zie CGVS, p. 9). In het kader van uw persoonlijk onderhoud legde u vervolgens nog een foto van een demonstratie neer, waarop u zelf niet staat afgebeeld (zie CGVS, p. 12). Gevraagd of u foto's hebt die uw politiek activisme kunnen staven, stelt u dat die er niet zijn

aangezien u geen foto's nam van uzelf en u bewijzen zoveel mogelijk trachtte te vermijden (ibid.). Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat ook nog een kopie van uw lidkaart van Primero Justicia door, hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud nog aangaf dat die niet bij uw familie was en dat u zich niet meer kon herinneren waar u die had achtergelaten (zie CGVS, p. 9). Bovendien betreft het een kopie, waarvan de bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid, sowieso gering is. Aangezien u verklaart al sinds 2008 actief te zijn voor de partij en sindsdien aan verschillende door de partij georganiseerde evenementen en manifestaties te hebben deelgenomen, is het vreemd en ongeloofwaardig dat u niet meer documenten kunt neerleggen om uw activisme te staven.

Daarenboven is het vreemd dat u, wiens activisme voor Primero Justicia voor een groot deel met de verkiezingen te maken had, zo slecht op de hoogte bent van de verkiezingen in Venezuela. Zo stelt u dat u bij de verkiezingen mensen ging duidelijk maken hoe ze moesten stemmen, mensen meebracht naar de stembureaus, toezicht hield, eten bracht naar de mensen in de kiesbureaus, stembussen naar de telplaatsen bracht en dat u tot het laatste aanwezig was (zie CGVS, p. 15). Het is dan ook bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u niet zou weten wanneer de laatste verkiezingen werden gehouden waarbij u assisteerde. Hiernaar gevraagd stelt u dat er zoveel geweest zijn en dat er ergens verleden jaar verkiezingen werden gehouden, maar dat u er geen datum meer kunt op plakken. Er kan, gelet op uw uitgebreide takenpakket dat u tijdens deze verkiezingen had, redelijkerwijze worden verondersteld dat u ze beter kan kaderen in de tijd. Ook blijkt u weinig te weten over de kandidaten van Primero Justicia tijdens deze verkiezing. U verwijst naar Capriles, en stelt dat u het zich daarna niet meer kunt herinneren (zie CGVS, p. 15). U verwijst nog naar de toen gevangen genomen Leopoldo Lopez en Julio Borges, maar stelt dat hij op dat moment in Colombia was (ibid.). Het is vreemd dat u niet beter op de hoogte bent van de personen die voor uw partij zijn opgekomen bij deze verkiezingen. Uw beperkte kennis over deze verkiezingen doet verder twifelen aan uw politiek activisme.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u als gevolg van uw politiek activisme voor Primero Justicia en omdat u niet meer deelnam aan pro-regimemanifestaties in de problemen bent geraakt met de colectivos en de Venezolaanse autoriteiten.

Zo kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat uw winkel werd gesloten door de autoriteiten wegens uw politieke activiteiten. Gevraagd hoe uw lokaal, dat u gratis ter beschikking werd gesteld en waarin u uw winkel uitbaatte, u werd afgenomen, stelt u dat het probleem was dat u er soms niet opdaagde (zie CGVS, p. 7). U stelt dat de verkoop niet zo goed was op dat moment en dat u daarom niet ging werken (ibid.). Even later verklaart u echter dat u ziek was en dat u uw ziekte aantoonde met medische attesten (zie CGVS, p. 8). Gevraagd of u nadien verhaal ging halen bij het ministerie, dat verantwoordelijk was voor de verwerking van uw medische attesten, om te horen waarom ze uw winkel gesloten hadden, stelt u dat u dit niet hebt gedaan omdat het de mensen die de lokalen beheerden waren die het voor het zeggen hadden en dat het ministerie hen geloofde (ibid.). Hierop gevraagd hoe u dan wist om welke reden uw lokaal werd afgenomen, stelt u dat ze gewoon zeiden dat u de regels niet volgde en dat het was omdat u uw lokaal op sommige dagen niet open deed (ibid.). Gevraagd wie de mensen waren die het beheer deden van de lokalen, stelt u dat het een door de regering aangesteld directoraat was dat toezicht hield op wie werkte en wie niet werkte of te vroeg sloot (ibid.). Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat uw winkel u werd afgenomen wegens uw politieke opinie of uw activisme, maar dat hij werd afgenomen omdat u zich, zoals u zelf aangeeft, niet aan de afspraken hield en u uw winkel langere tijd gesloten hield. Het feit dat u niet weet wanneer ze uw lokaal afnamen omdat de sloten verwijderd waren toen u op een dag naar de winkel terugkeerde, bevestigt deze conclusie.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw problemen met de Venezolaanse autoriteiten en de colectivos. Tijdens uw interview bij de DVZ op 19 juni 2019 verklaarde u immers dat een man op een motorfiets u twee jaar geleden duwde waardoor u uw been bezeerde, terwijl u voor het CGVS verklaart dat dit incident in mei of juli 2018 plaatsvond (zie CGVS, p. 13 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 19.06.2019, punt 3.5). Gevraagd of het incident gebeurde voor of nadat uw winkel u werd afgenomen, stelt u dat het voorviel nadat uw winkel u in juni werd afgenomen (zie CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u misschien zaken verkeerd hebt beantwoord omdat u misschien te snel antwoordde of verward was (zie CGVS, p. 14). Aangezien dit één van de incidenten is die de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Venezuela mag er redelijkerwijze worden verwacht dat u het, zelfs indien u het concrete tijdstip van dit incident niet meer herinnert, correct kan kaderen in de chronologie van wat u in Venezuela allemaal is overkomen. Het feit dat u dit niet kunt, ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid wat betreft uw verklaringen in verband met uw problemen met de colectivos.

Ook stelde u bij de DVZ dat u in augustus 2018 thuis door de SEBIN werd opgewacht (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 3.5). In het kader van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u dat de CSPC u kwam zoeken en dat u daarna op de vlucht sloeg (zie CGVS, p. 13). Hierna werd u gevraagd wat er in augustus 2018 gebeurde, waarop u enkel antwoordde dat u toen naar uw zus ging en dan terug keerde naar de country club waar uw schoonmoeder woont (zie CGVS, p. 14). Nadat u er hierna mee werd geconfronteerd dat u bij de DVZ had aangegeven dat u toen persoonlijk iets was overkomen, stelde u dat u misschien vertelde dat het incident met het been toen gebeurde, hoewel het in juli plaatsvond, en dat u in de war bent (ibid.). Toen u hierop door de protection officer werd verteld dat u verklaarde dat er in augustus 2018 iemand naar uw huis kwam, verwijst u eerst opnieuw naar de CSPC om hierna meteen uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat het 'die anderen', de SEBIN, waren (ibid.). Vervolgens gevraagd hoe deze twee instanties, CSPC en SEBIN met elkaar verband houden, stelt u dat de CSPC de voorloper is van de SEBIN en dat u verward was omdat uw moeder in juli 2016 overleed en uw been in 2018 gewond raakte (zie CGVS, p. 15). Gevraagd wat deze instanties dan doen, stelt u echter dat de CSPC zich bezig houdt met diefstal en dergelijke en dat de SEBIN mensen oppakt om ze op te sluiten (ibid.). Het feit dat u niet enkel verward blijkt te zijn over wanneer maar ook door wie u precies werd vervolgd, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van de partij Primero Justicia en uw deelname aan enkele massademonstraties en andere activiteiten voor deze partij, niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Primero Justicia of uw deelname aan enkele antiregeringsdemonstraties.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevatten enkel informatie over uw identiteit en nationaliteit, elementen die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Wat betreft de foto's van uw kinderen en de man die in uw huis woont, wordt opgemerkt dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid wat de identiteit is van de personen die er op staan afgebeeld en wat hun eventuele band is met u. Bovendien kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert in Venezuela. In verband met de kopies van de documenten die door uw advocaat werden opgestuurd na het persoonlijk onderhoud, wordt opgemerkt dat de bewijswaarde van kopies, gelet op hun manipuleerbaarheid, sowieso heel gering is. In verband met het door u neergelegde medisch attest wordt opgemerkt dat een arts wel een diagnose kan stellen en verwondingen kan vaststellen, maar dat hij zich niet kan uitspreken over de specifieke omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. In verband met al deze documenten dient nog te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, op zichzelf volstaan ze niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige

schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klempt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Ter zitting werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens laattijdigheid. Zij geeft in dit verband een gedetailleerde uiteenzetting met als vertrekpunt een aangetekende zending van 15 juni 2020.

Aan de advocaat wordt gevraagd om het bewijs van aangetekende zending aan de Raad te bezorgen.

De Raad stelt vast dat de poststempel op de enveloppe waarin het verzoekschrift zich bevond, moeilijk leesbaar is. Het zou om 18 mei 2020 kunnen gaan maar dit is niet uit te sluiten. De ontvangststempel van binnenkomst bij de Raad dateert van 16 juni 2020. De advocaat legt een bewijs van aangetekende zending voor waarvan de cijfers van de barcode overeenstemmen met de cijfers van de barcode op de enveloppe. Het lijkt dus geen twijfel dat dit bewijs van aangetekende zending over het verzoekschrift in huidig dossier gaat. Hierop bevindt zich een poststempel van 18 mei 2020. De advocaat voegt bijkomend nog een e-mail toe van Bpost over deze zending, waarin vermeld wordt dat deze dateert van 18 mei 2020. Het verzoekschrift werd bijgevolg aangetekend verzonden op 18 mei 2020 en werd slechts ontvangen door de Raad op 16 juni 2020.

Nu de bestreden beslissing aangetekend werd verstuurd naar verzoekster op woensdag 22 april 2020, wordt aangenomen dat deze zending haar heeft bereikt na drie werkdagen, zijnde maandag 27 april 2020, dag waarop ook de beroepstermijn begint te lopen (artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de

Vreemdelingenwet), die *in casu* dertig dagen was (artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De laatste dag van deze termijn was dinsdag 26 mei 2020. Gezien het beroep werd ingediend op 18 mei 2020, is het tijdig ingediend. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In de uiteenzetting van haar middel voert verzoekster bovendien de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aan.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde bepalingen en beginselen gaat verzoekster uitgebreid in op de humanitaire omstandigheden in Venezuela. Verzoekster meent daarbij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt op verouderde informatie in weerwil van de op hem rustende samenwerkings- en onderzoeksplicht en betoogt onder verwijzing naar diverse rapporten en artikels dat de humanitaire en socio-economische situatie in Venezuela thans zeer onstabiel en ernstig is. Verzoekster meent dan ook dat zij bij een terugkeer in een situatie terecht zal komen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, waarbij zij niet zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Te dezen merkt verzoekster nog op dat er geen zicht is op verbetering van de huidige levensomstandigheden nu de uitbraak van deze crisis niet alleen het resultaat is van een bewust regeringsbeleid, maar de overheid bovendien alle humanitaire steun om de crisis aan te pakken weigert en zelfs afschildert als “*fake news*”. Verzoekster hekelt tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met haar kwetsbaar profiel. Daarbij benadrukt zij dat ze een alleenstaande vrouw is, wiens levenspartner en ouders overleden zijn en die niet op haar eigen kinderen, haar schoonmoeder, haar broer, haar zus, haar schoonzus of haar vriendin in België kan rekenen. Zij wijst er tevens op dat haar bron van inkomsten in Venezuela is weggefallen en het thans niet haalbaar is om met haar oude job te kunnen voorzien in haar basisbehoeften. Ten slotte merkt verzoekster op dat zij al geruime tijd met rugpijn kampt en dat, mocht zij een behandeling nodig hebben, uit de landeninformatie blijkt dat deze in Venezuela niet beschikbaar is.

Verzoekster besluit dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend, minstens de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken:

- OHCHR, “*UN Office of the High Commissioner for Human Rights: Venezuela must offer concrete steps to end humanitarian crisis, say UN experts*” van 6 mei 2020 (stuk 2);
- NPR, ‘*A doctor or nurse might earn just \$6 a month in Venezuela*’ van 6 september 2019 (stuk 3);
- Attest van BJB (stuk 4);
- Human Rights Watch, “*Annual report on the human rights situation in 2019 - Venezuela*” van 14 januari 2020 (stuk 5);
- Amnesty International, “*Report on the human rights situation covering 2019 – Venezuela*” van 27 februari 2020 (stuk 6);
- UNOCHA, “*Venezuela. Situation Report*” van 18 februari 2020 (stuk 7) ;
- HUMAN RIGHTS COUNCIL, “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela. Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van 5 juli 2019 (stuk 8);
- The Guardian, “*Mask, gown, gloves - none of that exists: Venezuela 's Coronavirus crisis*” van 17 maart 2020 (stuk 9);
- Reuters, “*Quarantine threatens to deepen Venezuelan crisis as roadblocks snarl food supplies*” van 17 maart 2020, (stuk 10);

- VRT, “Trump voert druk op Venezolaanse president Maduro op met bijkomende economische sancties” van 6 augustus 2019 (stuk 11);
- Reuters, “U.S. sanctions on Venezuela may worsen crisis: U.N. rights chief” van 8 augustus 2019, (stuk 12);
- Standaard, “Een maandloon voor een kip” van 14 januari 2020 (stuk 13);
- CNBC, “Venezuela hyperinflation hits 10 million percent. ‘Shock therapy’ may be only chance to undo the economic damage van 5 augustus 2019 (stuk 14);
- The Guardian, “One in three Venezuelans not getting enough to eat, UN finds” van 24 februari 2020 (stuk 15);
- The Guardian, “Aid workers toil amid crisis and corruption to give Venezuelans the drugs they need” van 9 januari 2020 (stuk 16);
- The Guardian, “Venezuela: hyperinflation leads to new banknotes for second time in a year” van 12 juni 2019 (stuk 17);
- UNHCR, “Guidance note on international protection considerations for Venezuelans - Update I” van mei 2019 (stuk 18);
- D. BAHAR et M. DOOLEY, “Venezuela refugee crisis to become the largest and most underfunded in modern history” van 9 december 2019 (stuk 19);
- IACHR, “Situation of Human Rights in Venezuela” van 31 december 2017 (stuk 20) en
- Wilson Center, “Understanding the Venezuelan Refugee Crisis” van 13 september 2019 (stuk 21).

3.2.2. Per drager brengt verwerende partij op 5 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij met weblinks naar volgende nieuwe elementen: OCHCR, “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, de COI Focus “Venezuela: Situation sécuritaire” van 4 april 2019, de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, OCHCR, “Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019, “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020” van juni 2020, “EASO. Venezuela Country Focus” van augustus 2020 en de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 15 mei 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.2.3. Op 13 januari 2021 laat verzoekster een aanvullende nota aan de Raad geworden met volgende stavingstukken: Human Rights Watch, “Venezuela. Abusive Treatment of Returnees” van 13 oktober 2020 (stuk 1) en Organisation of American States, “Situation of Venezuelans who have returned and are trying to return to their country in the context of COVID-19 van September 2020 (stuk 2) en weblinks naar het rapport “EASO. Venezuela Country Focus” van augustus 2020, Inter-American Commission on Human Rights, “Annual Report 2019. Chapter IV.B Venezuela” 2019, Human Rights Council, “Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights. Outcomes of the investigation into allegations of possible human right violation of the human rights to life, liberty and physical and moral integrity in the Bolivarian Republic of Venezuela” van 1 juli 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Verzoekster verklaart dat zij zich in 2008 aansloot bij de politieke oppositiepartij Primero Justicia omdat er geen eten en geen medicijnen meer waren. Zij zou daarbij hebben deelgenomen aan protestmarsen, ronselde mensen voor de activiteiten van de partij en hielp Primero Justicia ook mee de verkiezingen in goede banen te leiden in het lokale stembureau. Verzoekster zou daarnaast van de regering een winkelruimte ter beschikking hebben gekregen waar zij kleren verkocht, maar in ruil waarvoor zij diende deel te nemen aan pro-regeringsmanifestaties, hetgeen zij niet altijd deed. Na een afwezigheid bleken de sloten veranderd en kon verzoekster niet meer in de winkel.

Wegens haar activisme voor Primero Justicia werd verzoekster volgens haar verklaringen verbaal bedreigd en kreeg ze in 2018 een duw van iemand van de *colectivos* waarbij zij viel en haar been bezeerde. Verzoekster verklaart ook nog dat de SEBIN haar in augustus 2018 thuis opwachttten, waarop zij in november 2018 naar het huis van haar schoonmoeder vertrok alvorens het land te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren

wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden politieke activisme voor Primero Justicia nu (1) zij amper bewijs kan voorleggen hieromtrent en dit ondanks het feit dat zij reeds sinds 2008 actief zou zijn geweest voor de partij en sindsdien aan verschillende door de partij georganiseerde evenementen en organisaties zou hebben deelgenomen en (2) zij, die nochtans verklaart dat haar activisme voor een groot deel met de verkiezingen te maken had, niet kan situeren wanneer de laatste verkiezingen werden gehouden waarbij zij assisteerde en ook nog eens weinig blijkt te weten over de kandidaten van de Primero Justicia tijdens deze verkiezingen; (iii) er bovendien geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij als gevolg van haar politieke activisme voor Primero Justicia en omdat zij niet meer deelnam aan pro-regimemanifestaties in de problemen is geraakt met de *colectivos* en de Venezolaanse autoriteiten nu (1) uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat de winkel die haar gratis ter beschikking werd gesteld door de autoriteiten werd gesloten wegens haar politieke activiteiten; integendeel dat uit haar verklaringen blijkt dat haar winkel werd afgenomen omdat zij zich niet aan de afspraken hield en de winkel voor langere tijd gesloten liet, (2) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met haar problemen met de Venezolaanse autoriteiten en *colectivos* wat betreft de chronologie van de haar overkomen problemen en de personen door wie zij precies vervolgd werd en (3) zij bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat haar lidmaatschap van de partij Primero Justicia en haar deelname aan enkele massademonstraties en andere activiteiten voor de partij niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten, zodat er geen indicaties zijn dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar lidmaatschap van Primero Justicia en haar deelname aan enkele anti-regeringsdemonstraties en (iv) de overige documenten die verzoekster voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een

ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij voert immers geen enkel concreet verweer tegen de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing en slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, dan wel een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die door verzoekster op geen enkele concrete wijze worden weerlegd in het verzoekschrift, maakt zij niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten en/of de *colectivos*. Zij heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat haar lidmaatschap van de partij Primero Justicia en haar deelname aan enkele massademonstraties en andere activiteiten voor de partij niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar lidmaatschap van Primero Justicia en haar deelname aan enkele anti-regeringsdemonstraties.

3.3.3.4. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen over de veiligheidssituatie, de humanitaire en socio-economische situatie in Venezuela (verzoekschrift, stukken 2-4 en 6-21), moet worden opgemerkt dat dit informatie betreft van louter algemene aard en geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.3.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.4.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten en/of *colectivos* te staan in geval van terugkeer.

Verzoekster poogt in het verzoekschrift ook ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de humanitaire en socio-economische situatie in

Venezuela, daarbij aanvoerend dat bijna alle onderdanen van Venezuela actueel in mensonwaardige omstandigheden leven, er een ernstig voedseltekort heerst, de toegang tot elektriciteit, (drink)water, onderwijs en gezondheidszorg er vrijwel onbestaande is, de nieuw opgelegde sancties van de Verenigde Staten de rampzalige situatie enkel nog verergeren, OHCHR verklaart dat veel mensen “*on the brink of survival*” zijn in Venezuela en de huidige humanitaire situatie in Venezuela uiterst onstabiel en ernstig is zonder dat er zicht is op verbetering, hierbij verwijzend naar diverse rapporten en artikelen (verzoekschrift, stukken 2-3 en 5-21).

De Raad herinnert eraan dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Niettemin heeft het Hof van Justitie in zijn rechtspraak ook verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU) – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er kan immers geen abstractie worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de Europese en Belgische wetgever.

In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)(eigen onderlijnen)

Zo stelt het Hof in dit kader:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (eigen onderlijnen)

Het Hof besloot dat artikel 15, sub b) van richtlijn 2004/83 zo moet worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker die lijdt aan een ernstige ziekte mogelijkwerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Het Hof heeft daarbij er verder aan herinnerd dat de werkingssfeer van de richtlijn zich niet uitstrekt tot personen die om andere redenen zijn gemachtigd tot verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat wil zeggen op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-

economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat betreft opvang in een EU-lidstaat, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker in een situatie van extreme armoede terechtkomt.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 90-91).

In casu heeft de zaak betrekking op de leefomstandigheden en humanitaire situatie in Venezuela, een niet-verdragsluitende staat die niet is gehouden aan positieve verplichtingen die voortvloeien uit EU-wetgeving. Zoals door het EHRM reeds benadrukt, heeft het EVRM niet de bedoeling om van verdragsluitende Staten te vereisen dat ze verdragsstandaarden opleggen aan andere niet-verdragsluitende Staten (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90). Deze situatie kan dan ook niet worden gelijkgesteld met de omstandigheden in de zaak M.S.S.

Evenmin kan de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Elmi. Zo vloeit de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela niet voort uit het gebruik van willekeurige oorlogsmethoden of -tactieken.

Evenmin kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijken dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela hoofdzakelijk wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een zorgvuldige lezing van de landeninformatie toont aan dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Venezuela zich reeds sinds 1999 ontwikkelt toen inkomsten uit de olie-export door toenmalige president Chavez werden gebruikt voor sociale programma's die in eerste instantie de armoede deden verminderen, maar waarbij economisch wanbeheer gecombineerd met een dalende olieproductie en ingestorte olieprijsen op de wereldmarkt gevolgen had op lange termijn, die op hun beurt weer werden verergerd door Amerikaanse sancties, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Heden kan niet worden gesteld dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak is te wijten aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren, maar blijkt zij veeleer het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat verzoekster omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch haar niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om haar subsidiaire bescherming te verlenen. *In casu* blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat verzoekster in Venezuela twee volwassen kinderen heeft, die met hun eigen kinderen inwonen bij haar schoonmoeder (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Ook heeft verzoekster nog een broer die in Venezuela verblijft (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 17). Verder verklaart verzoekster dat zij aan haar nicht gevraagd heeft om in haar huis in Caracas te gaan wonen om erop te letten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), waaruit aldus kan worden afgeleid dat verzoekster over een eigen woning in Venezuela beschikt. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen met de Venezolaanse autoriteiten en *colectivos* omwille van haar politiek activisme en lidmaatschap bij Primero Justicia, kunnen deze voorgehouden problemen dan ook niet worden beschouwd als een hinderpaal om terug te keren naar haar woning in Caracas. Daarenboven verklaart verzoekster zelf dat zij vanaf november 2018 tot aan haar vertrek uit Venezuela bij haar schoonmoeder kon verblijven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), waar haar kinderen tot op heden nog steeds zouden verblijven. Bijgevolg kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela minstens tijdelijk kan terugvallen op haar familiaal netwerk aldaar. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij gedurende verschillende jaren werkzaam is geweest als handelaar, meer bepaald als verkoopster van kledij (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7 en administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 12). Verzoekster verklaart tevens dat haar zoon werkzaam is in een ziekenhuis (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Het betoog in het verzoekschrift dat zij haar bron van inkomsten is verloren doordat het gratis lokaal niet meer tot haar beschikking staat en het hoe dan ook niet langer realistisch is om op basis van informele handel te voorzien in een menswaardig levensonderhoud, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster in Venezuela over ruime, eerdere werkervaring beschikt en zij in Venezuela over een familiaal netwerk beschikt.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Wat betreft de eigen medische problemen van verzoekster (zij heeft rugklachten waarvoor ze pijnstillers neemt) herhaalt de Raad dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het

toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aanvoert, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Venezolaanse overheden haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen zullen ontzeggen. Verzoekster kan desgevallend gebruik maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster erop wijst dat het COVID-19 virus het zwaar belaste gezondheidszorgstelsel nog verder onder druk zet, de toegang tot voedselhulp en humanitaire hulp beperkt wordt door de quarantaine die is ingesteld omwille van het virus en de situatie van de bevolking hierdoor nog meer precair is geworden, waartoe zij nog verwijst naar aan het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 9-10), dient te worden benadrukt dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Verzoekster voert in haar aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) nog aan dat Venezolanen die thans terugkeren naar het land omwille van de COVID-19 pandemie voor onbepaalde duur in quarantaine worden geplaatst en dit in erbarmelijke omstandigheden, die volgens haar moeten worden omschreven als een onmenselijke behandeling. Hiertoe verwijst zij nog naar Human Rights Watch, "*Venezuela. Abusive Treatment of Returnees*" van 13 oktober 2020 (stuk 1) en Organisation of American States, "*Situation of Venezuelans who have returned and are trying to return to their country in the context of COVID-19*" van September 2020 (stuk 2) (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Uit de landeninformatie die verzoekster aanhaalt, blijkt dat deze enkel verwijst naar de situatie van Venezolanen die via de landsgrenzen met Colombia en Brazilië trachten terug te keren naar hun land van herkomst. De Raad merkt voorts op dat uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat, als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie, het aantal personen die de grens kunnen oversteken dagelijks wordt beperkt en dat er testprotocollen gelden, waarbij iedere persoon uitgebreide testen moet ondergaan en verplicht in quarantaine moet blijven in een "*PASI-centre*". Er dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale *lockdowns* en quarantaines hebben afgekondigd in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. Hoewel in de door verzoekster bijgebrachte informatie inderdaad melding wordt gemaakt van het feit dat de quarantaine vaak langer duurt dan deze die wordt aangeraden door de WHO en de omstandigheden in bepaalde "*PASI-centers*" verre van ideaal zijn, liggen de maatregelen die getroffen worden door de Venezolaanse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze maatregelen zijn strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Verzoekster brengt ook geen enkel bewijs aan dat zij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Venezuela als gevolg van de COVID-19 pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt.

Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat in de aangehaalde arresten werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela. Dit is in het onderhavig dossier niet het geval nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij aanvullende nota van 5 januari 2021 weblinks naar het rapport OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 4 april 2019, de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, OCHCR, "*Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019, "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020, "*EASO. Venezuela Country Focus*" van augustus 2020 en de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 heeft bijgebracht. Verzoeksters betoog als zou de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund bij zijn analyse van de situatie in Venezuela gedateerd zijn, kan dan ook niet overtuigen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekster aangehaalde en voorgelegde UNHCR "*Guidance note on international protection considerations for Venezuelans - Update I*" van mei 2019 (verzoekschrift, stuk 18) weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit echter niet aan.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

3.3.4.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c* van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "*COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020*" blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties

tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Hoewel verzoekster afkomstig is uit de stad Maracaybo in de deelstaat Zulia, dient te worden vastgesteld dat zij aangeeft sinds 2004 tot aan haar vertrek uit Venezuela in de deelstaat Caracas te hebben verbleven, waar zij aldus haar gewoonlijk verblijf kende (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Caracas actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.4.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET